

רע"פ 7793/15 - יעקב נג'אר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 7793/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יעקב נג'אר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 1.11.2015, בעפ"ת 36571-09-15, שניתן על-ידי כב' השופטת ר' בש

בשם המבקש: עו"ד ראפת אסדי

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' השופטת ר' בש), בעפ"ת 36571-09-15, מיום 1.11.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כב' השופטת כ' פאר גינת) (להלן: בית המשפט לתעבורה), בתת"ע 4601-04-14, מיום 6.10.2014.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. ביום 6.10.2014, הורשע המבקש, על יסוד הודאתו במסגרת הסדר טיעון עם המשיבה, בעבירה של נהיגה בשכרות, לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה), בצירוף תקנה 169א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: תקנות התעבורה). מעובדות כתב האישום עולה, כי ביום 7.2.2014, בשעה 03:24 או בסמוך לכך, נהג המבקש ברכבו, ברחוב חטיבת גולני בחיפה, כשהוא שיכור. עובדת שכרותו של המבקש נקבעה, על יסוד דגימת אוויר נשוף מפיו, במסגרתה נמצא ריכוז אלכוהול של 505 מיקרוגרם בליטר אחד של אוויר נשוף.
3. בגזר דין, אשר ניתן באותו היום, החליט בית המשפט לתעבורה לפסול את רישיון הנהיגה של המבקש, בהתאם להסדר הטיעון, לתקופה בת 7 חודשים, בניכוי יום פסילה מינהלית אותו ריצה. בית המשפט לתעבורה הורה, בהקשר זה, כי תקופת פסילת הרישיון תחל ביום 3.1.2015. כמו-כן, הבהיר בית המשפט לתעבורה כי על המבקש להפקיד את רישיון הנהיגה שלו, במזכירות בית המשפט, ביום שנקבע. עוד הושתו על המבקש 4 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, עבירה של נהיגה בשכרות, עבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים או עבירה של נהיגה בפסילה; 4 חודשי פסילת רישיון נהיגה על תנאי, לבל יעבור את העבירה שבה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה ובתוספת השניה לפקודת התעבורה; וקנס כספי, בסך 1,200 ₪ או 12 ימי מאסר תמורתו.
4. ביום 7.7.2015, הגיש המבקש בקשה לבית המשפט לתעבורה, ממנה עולה כי הוא הפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט אך ורק ביום 5.7.2015. זאת, כך נטען, מן הטעם שההוראה בדבר הפקדת הרישיון, ביום 3.1.2015, לא הובאה לידיעתו של המבקש, על-ידי באי-כוחו הקודמים, אשר נכחו מטעמו בעת הקראת גזר דינו של בית המשפט לתעבורה. המבקש טען, כי מאז יום ה-3.1.2015, הוא לא נהג ברכבו, הגם שרישיון הנהיגה שלו נותר ברשותו. על רקע זה, סבר המבקש כי ראוי לחשב את תקופת פסילת רישיון הנהיגה שלו, החל מיום 3.1.2015, בהתאם לקביעתו של בית המשפט לתעבורה, ולא מעת הפקדת רישיון הנהיגה שלו בפועל. בהסתמך על ההלכה שנקבעה בבש"פ 9075/12 ג'אבר נ' מדינת ישראל (14.4.2014) (להלן: עניין ג'אבר), דחה בית המשפט לתעבורה את בקשתו זו של המבקש. בקשה נוספת של המבקש, לעיון חוזר בהחלטה זו, נדחתה על-ידי בית המשפט לתעבורה, ביום 4.8.2015.
5. המבקש לא השלים עם קביעת מועד פסילת הרישיון על-ידי בית המשפט לתעבורה, וערער עליה לבית המשפט המחוזי בחיפה. לאחר שמיעת טענות הצדדים, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור. בית המשפט המחוזי ציין, כי המבקש לא צירף לערעורו את התייחסותם של באי-כוחו הקודמים, להשגות המופנות כלפי התנהלותם. בהמשך, בשים לב לתקנה 556(א) לתקנות התעבורה ולהלכה שנקבעה בעניין ג'אבר, קבע בית המשפט המחוזי כי הסמכות לחשב את מניין ימי הפסילה של רישיון נהיגה על-פי גזר הדין, מסורה לרשות הרישוי, ו"מן הראוי שרשות הרישוי תידרש לבקשה כגון דא". מטעם זה, נקבע כי אין מקום לסטות מן ההחלטה, לפיה מניין ימי פסילת רישיון הנהיגה של המבקש יחל מיום הפקדת הרישיון בפועל, קרי 5.7.2015.
- הבקשה לרשות ערעור
6. בבקשה שלפניי טען המבקש, כי עניינו מעורר שאלות משפטיות נכבדות, ובין היתר, האם על-פי ההלכה שנקבעה בעניין ג'אבר, יש לראות בו כמי שביקש חישוב פסילה טכני מתמטי, אשר בסמכותו של משרד הרישוי, או שמא יש לראותו כמי שביקש מבית

המשפט להפעיל שיקול דעת, על מנת להכיר בתקופת הפסילה שריצה, גם מבלי שהפקיד את הרישיון. נטען, בהקשר זה, כי אם תאומץ, גם בעניינו של המבקש, ההלכה שנקבעה בעניין ג'אבר, "הכיצד פקיד/ה במשרד הרישוי יכול/ה להפעיל שיקול דעת ולהכיר [למבקש] בפסילה שרוצתה מבלי שבוצעה בה הפקדה?". עוד העלה המבקש את השאלה, כיצד יש לפעול במצב בו, עקב טעות של בא-כוחו, לא נודע לו על חובתו להפקיד את רישיונו. המבקש הוסיף וטען, כי שגו הערכאות הקודמות בכך שלא אפשרו לו לתקן את גזר הדין שניתן בעניינו, שם נכתב כי "בית המשפט מסביר לנאשם כי עליו להפקיד את רישיונו", בעוד שהמבקש לא נכח בהקראת גזר הדין כלל ועיקר. לבסוף, טען המבקש כי היה ראוי לבחון את המקרה דנא בהיקש מן ההלכה שנקבעה ברע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003), המאפשר לקיים דיון חוזר בעניינו של נאשם, אשר הורשע בדיון או גזר דינו, מבלי שהתייצב לדיון.

דיון והכרעה

7. הלכה מושרשת היא, כי אין ליתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", אלא במקרים חריגים בלבד, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים לבקשה, או כאשר קיים חשש ממשי כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק חמור (רע"פ 7841/15 אילוז נ' מדינת ישראל (19.11.2015); רע"פ 7508/15 כץ נ' הועדה המקומית לתכנון ולבנייה 'לב השרון' (8.11.2015); רע"פ 6449/15 חלוואני נ' מדינת ישראל (12.10.2015)). חרף האצטלה העקרונית, אותה מנסה המבקש לעטות מעל לבקשתו, נחה דעתי כי הבקשה אינה נמנית על המקרים החריגים המצדיקים רשות ערעור, ומטעם זה, כשלעצמו, אין בידי להיעתר לה.

8. בבחינת למעלה מן הנדרש, אוסיף כי אינני מקבל את השגותיו של המבקש, גם לגופו של עניין. טענותיו של המבקש נסובות, בעיקרו של דבר, על טעות שנפלה, לשיטתו, על-ידי באי-כוחו הקודמים. כפי שציינתי, בהקשר זה, בעבר:

"לא ניתן להשלים עם התופעה, כי לאחר סיומו של הליך משפטי, יקום אחד הצדדים ויטען בעלמא, כי בא-כוחו פעל ללא ידיעתו וללא הסכמתו. ככל שמדובר בטענה כזו, הדברים חמורים ביותר, וראוי למצות את הדין עם עורך הדין שסרח, כביכול. לעומת זאת, אין מקום לכך שטענה מעין זו תיטען כלאחר יד, מבלי לנקוט צעדים נגד עורך הדין שנגדו מופנות הטענות, או לכל הפחות לצרף את תגובתו של עורך הדין לטענות נגדו" (רע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל (1.12.2014); ראו גם: רע"פ 5266/14 פלוני נ' מדינת ישראל (5.8.2014)).

דברים אלו יפים, בשינויים המחוייבים, גם לענייננו. המבקש מלין על התנהלותם של באי-כוחו הקודמים, אך ממאן, פעם אחר פעם, לצרף את תגובתם לנטען כלפיהם. טענותיו של המבקש נטענות, לפיכך, בעלמא, וללא שקיימת יכולת ממשית לבחון את מהימנותן. בשל כך, לא הוכיח המבקש כי הפקדת רישיון הנהיגה באיחור, נעשתה מחמת טעות שנפלה בידי עורכי דינו.

אך גם אם אניח, לטובת המבקש, כי לא הובאה לידיעתו חובתו להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית המשפט לתעבורה, אין די בכך, לטעמי, כדי להסיר את אחריותו של המבקש ל"טעות" שנגרמה. תקנה 556(א) לתקנות התעבורה קובעת במפורש, כי על הנאשם להפקיד את רישיון הנהיגה שלו למזכירות בית המשפט "מיד לאחר שהודע לו על הפסילה". לכך מצטרפת גם

לשוננו של גזר הדין של בית המשפט לתעבורה, לפיו "בית המשפט מסביר [למבקש] כי עליו להפקיד את רישיונו [...] במזכירות בית המשפט", גזר דין בו, לכל הפחות, היה על המבקש לעיין. משאלה הם פני הדברים, טרונייתו של המבקש בנוגע ל"טעותם" של עורכי דינו אינה יכולה לסייע לו, ואין לו, בהקשר לכך, אלא להלין על עצמו.

9. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, ז' בכסלו התשע"ו (19.11.2015).

ש ו פ ט